

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)
SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)
SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie skazanego **A.P.**

skazanego za czyn z art. 202 § 3 i §4a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 14 stycznia 2026 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie

z dnia 30 maja 2025 r., sygn. akt II K 400/25,

na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k.

**uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 maja 2025 r., sygn. akt II K 400/25, Sąd Rejonowy w Koszalinie uznał oskarżonego A.P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 202 § 3 i 4a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie. Nadto, orzekł wobec oskarżonego A.P. środek zabezpieczający w postaci terapii zaburzonych preferencji seksualnych, środek kamy w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk i wykonywania wszelkiej działalności związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi na okres 10 lat oraz środek kamy w postaci zakazu przebywania w miejscach związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i opieką nad nimi na okres 10 lat.

Wyrok zapadł po zaakceptowaniu wniosku oskarżonego złożonego w oparciu o treść przepisu art. 387 § 1 k.p.k. i nie został zaskarżony przez strony, uprawomocniając się w dniu 7 czerwca 2025 r.

Kasację od tego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżył je w całości na niekorzyść skazanego i zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 387 § 1, 2 i 3 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wadliwego wniosku obrońcy oskarżonego, zaakceptowanego jako własny przez oskarżonego A.P., o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie oskarżonemu określonej kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, w sytuacji, gdy wniosek ten:

- nie zawierał propozycji, obligatoryjnego z mocy art. 43a § 3 k.k., orzeczenia wobec oskarżonego jako sprawcy występku z art. 202 § 3 k.k. i art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego wymienionego w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 10000 złotych, co skutkowało wydaniem wyroku z również rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą wskazanego przepisu prawa materialnego,
- zawierał niezasadny postulat orzeczenia wobec oskarżonego środka zabezpieczającego w postaci terapii, o której mowa w art. 93a § 1 pkt 2 k.k., co

doprowadziło do wydania wyroku skazującego z rażąco i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą prawa materialnego, tj. art. 93c pkt 3 k.k. w zw. z art. 93b § 1 k.k., polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego, jako sprawcy czynu z art. 202 § 3 k.k. i art. 200 § 4a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., środka zabezpieczającego w postaci terapii zaburzonych preferencji seksualnych, podczas gdy stosownie do treści powołanego przepisu art. 93 c pkt 3 k.k. orzeczenie tego środka nie było możliwe, albowiem jest ono dopuszczalne wyłącznie wobec sprawcy, skazanego za przestępstwo określone w art. 148 k.k., art. 156 k.k., art. 197 k.k., art. 198 k.k., art. 199 § 2 k.k. lub art. 200 §1,3 lub 4 k.k., popełnione w związku z zaburzeniem preferencji seksualnych”.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Charakter zaistniałych w sprawie uchybień uprawniał do uwzględnienia kasacji w całości w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że każdy sąd, rozpoznając wniosek o wydanie wyroku skazującego, o jakim mowa w art. 387 k.p.k., jest zobligowany do jego szczegółowej kontroli zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym. Z obowiązku tego nie wywiązał się Sąd Rejonowy w Koszalinie, ponieważ orzekł on zgodnie z wnioskiem oskarżonego, który był wadliwy w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci obligatoryjnego świadczenia pieniężnego przewidzianego w art. 43a § 3 k.k. wobec sprawcy występku z art. 202 § 3 i § 4a k.k. oraz bezpodstawnego orzeczenia wobec niego środka zabezpieczającego w postaci terapii zaburzonych preferencji seksualnych na podstawie przepisu art. 93c pkt 3 k.k.

Zgodnie z art. 43a § 3 k.k. w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone m.in. w art. 202 § 3, 4 lub 4a k.k. sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 10.000 zł, do wysokości określonej w § 1, czyli do 60.000 zł. Przepis ten obowiązuje od dnia 1 stycznia 2023 r., a zatem niewątpliwie znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie, skoro A.P. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 202 § 3 i 4a k.k. w zw. z art. 11 §

2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., którego dopuścił się w okresie od bliżej nieustalonego dnia do 21 października 2024 r. Orzeczenie tego środka karnego jest obligatoryjne.

Z kolei zgodnie z art. 93c pkt 3 k.k. środki zabezpieczające, określone w art. 93a § 1 pkt 1-4 k.k., można orzec jedynie w razie skazania za przestępstwo określone w art. 148 k.k., art. 156 k.k., art. 197 k.k., art. 198 k.k., art. 199 § 2 k.k. lub art. 200 § 1, 3 lub 4 k.k., popełnione w związku z zaburzeniem preferencji seksualnych. W tej sytuacji, niezależnie od istnienia przesłanek o charakterze medycznym, niemożliwe było orzeczenie wobec oskarżonego A.P., jako sprawcy czynu z art. 202 § 3 k.k. i art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., środka zabezpieczającego w postaci terapii, o którym mowa w art. 93a § 1 pkt 2 k.k.

Na marginesie dodać należy, że środek w postaci terapii byłby możliwy do orzeczenia wobec oskarżonego jedynie jako środek probacyjny, określony w art. 72 § 1 pkt 6a k.k., w sytuacji wymierzenia mu kary pozbawienia wolności z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania, która to sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodziła. W niniejszej sprawie podstawą prawną zastosowania wobec oskarżonego środka zabezpieczającego nie mógł być również art. 93c pkt 4 k.k., który dotyczy sytuacji skazania na karę pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia m.in. za umyślne przestępstwo określone w rozdziale XXV (do którego zalicza się występki A.P.), popełnione w związku z zaburzeniem osobowości o takim charakterze lub nasileniu, że zachodzi co najmniej wysokie prawdopodobieństwo popełnienia czynu zabronionego z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia. Stwierdzone w tej sprawie przez biegłych zaburzenia preferencji seksualnych oskarżonego nie są bowiem tożsame z zaburzeniami osobowości, a nadto nie stwierdzono, aby w stosunku do niego istniało co najmniej wysokie prawdopodobieństwo popełnienia czynu zabronionego z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia.

Niewątpliwie stwierdzone uchybienia, będące skutkiem naruszenia przez Sąd Rejonowy w Koszalinie przepisów art. 387 § 1-3 k.p.k., a w konsekwencji także art. 43a § 3 k.k., art. 93c pkt 3 k.k. w zw. z art. 93b § 1 k.k., są rażące i miały istotny wpływ na treść wydanego wyroku. W ich następstwie doszło bowiem do niewymierzenia oskarżonemu obligatoryjnego świadczenia pieniężnego oraz orzeczenia bez podstawy prawnej środka zabezpieczającego.

W tym stanie rzeczy należało uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koszalinie, który, uwzględniając powyższe rozważania, dokona rzetelnej weryfikacji wniosku oskarżonego i wyda orzeczenie zgodne z prawem.

Paweł Wiliński

Piotr Mirek

Włodzimierz Wróbel

[WB]

[a.ł]